

RAFAEL ROMERO, la plenitud del pensament nostàlgic

El pintor badaloní Rafael Romero és el protagonista de l'exposició que, de l'1 al 30 de juny, omplirà les parets de la sala d'actes multidisciplinar del COAATT. L'artista arriba per mostrar al públic la seva part més íntima de la memòria, les nostàlgies i fa un viatge al record, aquell que, diu ell, ens permet a tots i també a ell arribar a la maduresa vital.

L'exposició ve de la mà del Taller d'Art de la Cinta Dalmau i ens permetrà conèixer a fons a un artista que va iniciar-se en l'art fa més de tres dècades. Fins avui, Rafael Romero ha realitzat mig centenar d'exposicions individuals i més d'un centenar de col·lectives a institucions públiques i privades nacionals i internacionals. També ha participat a fires internacionals d'Art contemporani i ha estat guardonat una vintena d'ocasions a diferents premis nacionals d'arts plàstiques.

Si hem de definir l'obra amb detall, qui millor que el propi autor per fer-ne una diagnosi a fons i endinsar-s'hi. Afirmar Romero que la incertesa del futur, sembla difuminar-se per tal de deixar pas als amples territoris del passat. Vers aquest passat, majoritàriament idealitzat, ens dirigim en un *Nostos*, "tornar", no exempt de "dolor", *Algos*, quant a què allò que va ser, sabem i constatem, no tornarà a ser mai més.

Quadre de Rafael Romero

Rafael Romero

Aquests viatges de retorn, idíl·lics i selectius pertanyen potser a mecanismes prou practicats per tothom, ontològics trajectes que cadascú decideix individualment, però tanmateix, existeixen nostàlgies potser més universals, reflexions ètiques, filosòfiques, fins i tot espirituals que pertoquen en profunditat als aforaments més sensibles de l'ésser humà. La més important de les meves nostàlgies existencials, la que més em pesa, és la nostàlgia de plenitud i aquesta ve donada per sentir-se, segurament com tots nosaltres, un ésser incomplet, fràgil, efímer, caduc i infeliç.

Amb aquesta sèrie de pintures de l'ànima, Rafael Romero s'endinsa novament i plàsticament en aquesta reincent necessitat de superació del dol que li produeix la temporalitat i la finitud de les coses, dol, també s'ha de dir, pal·liat quan és conscient de viure intensament

el present, l'únic espai temporal que té certa.

Com a pintor i amb les seves iconografies, torna a l'ltaca dels orígens a l'encantament, a la idealització de l'absent, a l'enigmàtica distància que separa l'ahir de l'avui. Extraordinàries, en definitiva, possibilitats de creació de mons ideals, sublimitats psíquiques que no són altra cosa que un gran NO a un món intolerable, doncs aquesta por als límits es fa més intensa en un món insensible i deshumanitzat, on aquests que vivim en la utopia, en el refugi anímic, aquests pobres, però dignes "obers de les emocions" se senten veritablement sols davant tanta ignorància, tant refugi en el "tenir", que no pas en l'ésser.

Nostàlgies per una plenitud, pau i felicitat, que haurà de venir... diu i afirma Rafael Romero.